

ΚΑΤΙ ΤΙ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ:

Σ Ο Ο Σ τ ῶ Σ Ο Ο Σ

Ὅφειλεις νὰ ὁμολογήσης, φίλτατε σὺν σίγμα συνώνυμοι, ὅτι ἐνίοτε μικρά, ὡς κόκκοι, αἷτια γεννῶσι μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἡ πτώσις λ. χ. ἐνὸς μήλου ἀπεκάλυψε τὴν κίνησιν τῆς γῆς, καὶ ἡ πτώσις τοῦ κ. Τρικούπη τὴν ἀκίνησιν τοῦ κ. Δηλιγιάννη. Πολλάκις ἡ νηστεία προάγει τὸν εἰρηνοδικεῖακὸν γραφέα εἰς δημοσιογράφον καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀργίας πλήξις τῶν καφενείων ἐμπνέει εἰς τοὺς κηφῆνας τὴν ἰδέαν τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ βουλευτικοῦ ἐπαγγέλματος. Πόσοι ἔρωτες παράφοροι δὲν προῆλθον ἐκ τῆς φιλοκάλου τοποθετήσεως τῆς κόμης Ἐκείνης, ἡ ἐκ τῶν περὶ τὴν ὄσφυν καλλιτεχνικῶν γραμμῶν τοῦ . . . κορσέτης, καὶ πόσα διαζύγια ἀφορμὴν δὲν ἔσχον ἐν ἀθῶον χάσμημα τοῦ συζύγου!

*
* *

Ἐπάρχει μικροσκοπικώτερον τοῦ σ, ὅπερ μάλιστα μόλις ἀποτελεῖ τὸ ἡμισυ ἐαυτοῦ ὅταν εἶνε τελικὸν ς; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε μικροσκοπικώτερον ἐνὸς κόκκου; τί λέγω; εἶνε πολλοστημόριον, μόλις τὸ $\frac{1}{6}$ ἐνὸς ς ς ς ς κόκκου. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀδιόρατον, τὸ φλύαρον — μὴ λησμονῆς ὅτι ἡ γραμματικὴ τὸ θέλει συριστικὸν — τὸ διαλκνθάνον διαβολάκι, τὸ ὁποῖον ξεγλιστρᾷ ὡς σαῦρα καὶ πότε φεύγει ἀπὸ τὴν οὐραν τοῦ κυρίου σου ὀνόματος καὶ κολλᾷ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπωνύμου σου, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε τὸ χάνω ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου διότι κάμνει μωνωδίαν μὲ τὴν ὀπισθοφυλακὴν τοῦ βηππιστικοῦ μου, αὐτὸ ἐν τούτοις τὸ μικρο-σ-κοκικὸν σατκνίδιον, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ πάθω ὀλόκληρον ἱστορίαν, κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε βέβαια νὰ πάθω καὶ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πρέπει νὰ γραφῆ.

*
* *

Μίαν ἡμέραν μετ' ἀπαντᾶ γελαστὸς-γελαστὸς ὁ γραμματοκομιστὴς τοῦ ταχυδρομείου.

— Εἶσθε ὁ κύριος ε ε ε ε Κόκ;

— Μάλιστα.

— Ἐχετε ἓνα γροῦπον ἀπὸ λίραις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Περιράσετε νὰ υπογράφητε καὶ νὰ τὸν παραλάβητε.

— Τί λέγεις ἀδελφέ! Γροῦπον με λίρες! Εἶσαι βέβαιος;

— Μάλιστα! Διευθύνεται εἰς τὸ ὄνομά σας. Τὸν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου!

Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον ν' ἀμφιβάλλω. Ἄλλως τε οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς γνωρίζεις, οὔτε ψεύδη λέγουν οὔτε εἰς λάθη περιπίπτουν.

— Τίς οἶδεν! εἶπον ἐν ἐμοί. Καμμία κληρονομία, καμμία δωρεά . . . τίς οἶδεν! Ἡ τύχη ἐνίστε . . .

Καὶ ἔδραμον ἀσθμαίνων πρὸς τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις μοὶ ἐξεσφενδόνισε τὴν κερχυνοδόλον ἀπάντησιν:

— Τὸν γροῦπον, κύριε, υπέγραψε καὶ παρέλαβε πρὸ ὀλίγου ὁ ἀδελφός σας, νομίζω, κύριος ε ε ε ε ε Κόκ.

Ἐσχέφθην νὰ μείνω ἐμβρόντητος! Ἄλλ' ἦτο πρᾶγμα τὸ ὅποσον δὲν ἐδικαιούμην νὰ πάθω, καὶ κατὰ τι τὸ ὅποσον πρέπει νὰ γραφῆ!

*
* *

Εἶχον ὅμως δίκαιον νὰ πνέω μένεα ἐναντίον σου. Καὶ ἀληθῶς σ' ἐξεδιχθήν.

Μοῦ ἤρπασες τὸν γροῦπόν σου ἀπὸ τὰ χέρια μου, σοῦ ἤρπασα καὶ ἐγὼ ἐν ἐκλεκτὸν πρόγευμα καὶ ὀλίγα . . . συγχαρητήρια, δι' ὧν πρὸ μικροῦ μ' ἐφιλοδώρητε καλοκᾶγαθὸς μου φίλος σου.

— Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ὠραῖον ποίημα περὶ Μακεδονίας . . .

Εἶπε καὶ με κατέκλυσε δι' ἀσπασμῶν καὶ περιπτύξεων.

— Ποῖον ποίημα! νομίζω . . .

— Ἐλα, ἔλα! Αἰωνίως ἀστεῖα! σ' ἔβλεπα μέσ' ἑστὰ μάτια γεμάτος συγκίνησι ἄν τὸ ἀπήγγελλες! Πᾶμε νὰ σοῦ κάμω τὸ γεῦμα!

Βλέπεις ὅτι καὶ πάλιν δὲν μ' ἐσύμπερε νὰ μείνω ἐμβρόντητος διὰ τὴν ὄξυδέρκειάν του.

Καὶ μαντεύεις, ὑποθέτω, ὅτι κατελόγησα μὲν εἰς βῆρος σου τὰ συγχαρητήρια, ἐπέρασα ὅμως εἰς τὴν μερίδα μου ἐκλεκτάς τινας μερίδας τοῦ restaurant d'Athènes.

*
* *

Ἄλλὰ τὸ πρόγευμα ἐκεῖνο ἐκινδύνευσε νὰ μοῦ 'βγῇ ἀπὸ τὴν μύτη, διότι ἐνῶ μετέβαινον οἴκαδε αἴφνης περιπίπτω εἰς τὴν ἐνεδραν κλωστομύστακος δικαστικοῦ κλητῆρος, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκαμνε καρτέρι ἔξω τῆς θύρας μου.

— Τί τρέχει, κύριε;

— Σοῦ κατάσχει ὁ ἀντίδικος τὰ οἰκόπεδά σου! . . .

— Μὰ κύριε, ἐγὼ δὲν ἔλαβα ποτέ τὴν τιμὴν νὰ κλέψω οἰκόπεδα τοῦ δημοσίου . . .

— Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω 'γώ! Ἡ ὑπογράφεις τὸ ἐπιδοτήριον ἢ τὸ τοιχοκολλῶ μὲ δύο μάρτυρας στὴ πόρτα σου!

Ἐδῶ πλέον ἤμην ὑπόχρεως νὰ μείνω ἐμβρόντητος! ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸν στείλω εἰς ἐντάμωσίν σου.

Ἄλλὰ μὴ τρομάξης, ὡς ἐγώ. Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς τρίτου Σωτίου μας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει καὶ τοὺς δύο στὸ χέρι, διότι ἔχει τ' ὄνομά μου καὶ τὸ ἐπώνυμόν σου.

Ὡστε ἴσα-ἴσα βλέπεις ὅτι εἶνε κα' ἄτι τι τὸ ὁποῖον, πρὸς ἡσυχίαν σου, πρέπει νὰ γραφῇ.

*
* *

Προχθὲς λαμβάνω εὐωδιῶντα φάκελλον ἀπὸ μέρους ὠραίας ἀγνώστου — διότι ὄλαι αἱ ἀγνώστοι εἶνε ὠραῖαι πάντοτε.

Ποῖον ἄρα γε παράδεισον ἀπολαύσεων περιεῖχεν ἡ ἀρωματώδης ἐκείνη ἐπιστολή; — διανοήθην.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνύποπτος ἐκεῖνος περιειλιγμένος χάρτης περιέκλειε

« τὸν κεραυνὸν εἰς φάκελλον εὐώδη κεκλεισμένον! »

Διότι, οἰκειοποιηθεὶς ἀλλότρια τρυφερὰ δικαιώματα — καὶ τὶ ἔπταια ἐγὼ ἀφοῦ προσεκαλούμην ῥητῶς εἰς τὴν μίαν μετὰ

τὸ μεσονύκτιον; — ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνω ἥρωος κωμωδίας, ἢ ὅποια ὡς γνωρίζεις, καταλήγει συνήθως εἰς τὸ ξύλο.

Ἐννοεῖς ὅτι τὸ πρᾶγμα μένει μυστήριον, διότι εἶνε καὶ τι τι τὸ ὅποῖον δὲν πρέπει νὰ γραφῇ.

*
* *

Παραλείπω ἄλλα ἐπεισόδια καὶ σκηνὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤτιον κωμικοτραγικὰς, καὶ — ὅπερ σπουδαιότερον — ἡμέραν τινὰ ἔμεινα νῆστις, διότι ὁ μικρὸς ὀψοπώλης τῆς ἀγορᾶς εἶχε τὴν κλωσύνην νὰ διευθύνῃ ἀλλαχοῦ — γνωρίζεις ποῦ; — τὸ ὄρεκτικὸν φορτίον του.

Ἐν τούτοις ἐγώ, ἐκτὸς ἐνὸς γεύματος τὸ ὅποιον ἔφαγον διὰ λογαριασμὸν σου, καὶ ἐνὸς ξύλου, τὸ ὅποιον δὲν ἐπρόσθασα νὰ φάγω διὰ λογαριασμὸν σου, σοῦ ἐπέστρεψα τὸν γροῦπον, τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ ἀρώματα τῆς πολυποθῆτου ἐκείνης ἐπιστολῆς.

Ἄρά γε σὺ δὲν μοὶ ὀφείλεις τίποτε; Ἐρεῦνησον τὰ κατάστιχά σου, διότι, νομίζω, ἐπὶ τῆς ἀπορίας μου ταύτης καὶ τι τι πρέπει νὰ γραφῇ.

Ἀθῆναι, Σεπτέμβριος τοῦ 1885.

ΣΚΟΚ.

